

آیا می شود کره ارض را نجات داد؟

حسن صالحی

همزمان با برگزاری کنفرانس تغییرات اقلیمی سازمان ملل در گلاسگو سئوالات قدیمی و همیشگی دوباره سر باز می کنند. آیا می توان جلوی گرمایش زمین و نابودی حیات بر کره ارض را گرفت؟ چگونه به این هدف می توان دست یافت؟

از سال ۱۹۹۲ که اولین کنفرانس تغییرات اقلیمی سازمان ملل در ریودوژانیرو در برزیل برگزار شد تا دولتها تصمیمات و اقداماتی را برای پیشگیری از گرمایش زمین اتخاذ کنند تا کنفرانس پاریس در سال ۲۰۱۵ میزان انتشار دی اکسید کربن تقریبا ۶۰ درصد افزایش یافته است. دی اکسید کربن یکی از گازهای گلخانه ای است که انتشار رو به افزایش آن به دلیل استفاده از سوخت

های فسیلی موجب گرمایش زمین می شود. نفس اینکه با وجود تلاشهای سازمان ملل برای مهار گرمایش زمین آمارها از افزایش ۶۰ درصدی انتشار دی اکسید کربن در طول این مدت خبر می دهند به خودی خود گواه دیگری است که این کنفرانس ها چقدر بی خاصیت بوده اند.

با این حال آیا نباید از تصمیمات اخیر مبنی بر توقف جنگل زدایی تا سال ۲۰۳۰ ، کاهش ۳۰ درصدی متان و یا کنارگذاشتن ذغال سنگ از سوی شماری از کشورها حمایت کرد؟

طبعاً چنین تصمیماتی می تواند گوشه ای از یک پلتفرم انسانی برای نجات زمین و تداوم حیات بر این سیاره آبی باشد. ولی به این شرط که

اولا این تصمیمات اجرایی شوند و فقط در سطح حرف باقی نمانند و ثانیا همه کشورهای دنیا خود را ملزم بدانند که در این راه قدم بردارند. از منظر یک راه حل انسانی و درست نه فقط جنگل زدایی باید هر چه زودتر (و نه تا سال ۲۰۳۰) متوقف شود بلکه نقشه های متعددی برای جنگل افزایی نیز داشت. کنار گذاشتن مصرف زغال سنگ بعنوان یکی از منابع تولید گازهای گلخانه ای تنها از سوی ۴۲ کشور بهیچوجه کافی نیست در حالیکه بزرگترین تولیدکنندگان زغال سنگ دنیا یعنی دول آمریکا، چین، هند و استرالیا امضای خود را پای چنین توافقی نگذاشته اند. همچنین در مورد کاهش تولید گاز متان که حدود ۳۰ درصد از گرمایش کره زمین از زمان انقلاب صنعتی تاکنون به علت انتشار این گاز روی داده

است، طبعاً اقدام مثبتی است ولی نباید تنها به ۸۰ کشور متعهد شوند و آنهم در سطح حرف باقی بماند.

واقعیت این است که برای مقابله با خطرات زیست محیطی که همه ما را تهدید می کند به جای حرف باید وارد عمل شد و کاری کرد. به قول تظاهرکنندگان در شهر گلاسگو دولت‌ها باید به "بازیهای اقلیمی" خود خاتمه دهند و فوراً به قول‌هایی که داده اند عمل کنند. همین امروز علی‌رغم توافق کنفرانس پاریس در سال ۲۰۱۵ مبنی بر بالا نرفتن گرمای کره زمین از حد ۱.۵ درجه ، زمین در مسیر گرم شدن تا ۳ درجه سانتیگراد قرار دارد. امروز پیامدهای تغییرات اقلیمی نه فقط در کشورهای توسعه نیافته بلکه در

قلب کشورهای صنعتی نیز در شکل جاری شدن سیل و گرفتن جان دهانفر در اثر این وقایع خود را نشان می‌دهد. مشکلات زیست‌محیطی دنیای امروز اگرچه ریشه در نظام طبقاتی سرمایه‌داری دارد ولی تأثیراتش در درازمدت فراتر از طبقاتی است و کل جامعه بشری و آینده‌گره زمین را تهدید می‌کند. امروز کمتر سیاستمدار بورژوازی دیگر این مشکل بزرگ را انکار می‌کند ولی منفعت سرمایه‌دولت‌های سرمایه‌داری در پی کسب سود هر چه بیشتر دامنه عمل آنها را برای مهار این مشکل افسار می‌زند. تاراج و استثمار طبیعت که ذاتی نظامی سرمایه‌داریست ربطی به جوابگویی به نیازهای بشری ندارد. بشر می‌تواند در تعاملی پایدار با طبیعت و محیط زیست از منابع طبیعی به نحوی بهینه برای رفع نیازهایش بدون هیچگونه

عواقب فاجعه باری استفاده کند . تمام بحث بر سر این است که درگاه جامعه انسانی بر چه پاشنه ای باید بچرخد: کسب سود هر چه بیشتر و یا رفع نیازهای بشری و محیط زیست در تعاملی سازنده و پایدار؟ پاسخ به این سؤال ساده لیست متفاوتی از کارها و اقدامات را در دستور کار قرار می دهد که طبعاً به نتایج متفاوتی منجر می شود. سود ورزی سرمایه داری به نابودی محیط زیست و آینده تیره و سیاه می انجامد و جوابگویی به نیازهای انسان و محیط زیست ما را به حفظ و بهبود شرایط زیست محیطی دنیا سوق خواهد داد. و بطور قطع با پیشرفتهای بزرگ علمی وقتی که حصارهای سود ورزی سرمایه داری به کناری زده شود ما می توانیم به بهتر کردن محیط زیست و استفاده بهینه از آن دست یابیم. از نظر ما برای

نجات ریه های کره زمین و مهار فوری خطرات زیست محیطی همه اقدامات و برنامه هایی که بخاطر منافع سودجویانه سرمایه داران منجر به تخریب و یا آلودگی محیط زیست می شود باید فوراً متوقف شود و غیرمجاز اعلام گردد.

به کنفرانس تغییرات اقلیمی سازمان ملل در گلاسگو برگردیم. جایی که رئیسی جلاد، رئیس جمهور رژیم اسلامی ایران از ترس دستگیری و محاکمه اش به دلیل مشارکت مستقیم در قتل هزاران زندانی سیاسی جرات شرکت در این کنفرانس را نداشت. بنا به اخبار منتشر شده هیئتی که از طرف جمهوری اسلامی به کنفرانس گلاسگو اعزام گردیده هیچ کدام توافقات انجام شده در این کنفرانس را امضا نکرده است. انتظار

اینکه فسیل های حاکم بر ایران بخواهند جهان را از استفاده از سوخت های فسیلی برهانند انتظاری عبث و بیهوده است. جمهوری اسلامی با تخریب و ویران کردن محیط زیست ایران و غارت و چپاول منابع طبیعی در ردیف دولتهای مخرب محیط زیست قرار دارد. بدون شک با سرنگونی جمهوری اسلامی نه فقط مردم دنیا و ایران نفس بهتری خواهند کشید بلکه راه تنفسی محیط زیست هم بازتر خواهد شد.

۴ نوامبر ۲۰۲۱

وب سایت:

www.wpiran.org

تماس با حزب:

پیامگیر تلگرام: **wpi_tamas@**

و یا با ارسال پیام به شماره

۰۰۴۶۷۰۰۴۴۷۴۲۵

از طریق سیگنال، واتساپ و تلگرام و اینستاگرام